

Arrest

nr. 125 311 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Tanzaniaanse nationaliteit te bezitten, tot de pare-etnie te behoren en uit Dar es Salaam afkomstig te zijn. Uw ouders zijn afkomstig van de Kilimanjaro Region, alwaar u nog steeds familie heeft wonen. U verbleef sedert 1995 in Mbezi Beach, Dar es Salaam. U bent christen en sedert 2000 lid van de Evangelistic Assemblies of God Tanzania. U studeerde in 2008 en in 2009 in Kaapstad, Zuid-Afrika, Information Technology. U heeft een bureau in Dar es Salaam. In mei 2010 ontmoette u een moslima, (M.K.K.). Zij werkte voor een bedrijf, Star Times, dat in decoders handelde. U ging met haar uit en in mei 2010 startten jullie een relatie. U zei aan uw pastoor, (S.P.D.), dat u haar wilde huwen. U wilde echter huwen met een christen. (M.K.K.) zei u dat het geen probleem voor haar was om zich te bekeren

tot het christendom, gezien ze ook geloofde in Christus. In augustus 2010 vertelde u uw familie dat u een relatie had met een moslima. U zei hen dat (M.K.K.) bereid was om zich te bekeren. In januari 2011 vertelde (M.K.K.) aan haar familie dat zij met u wilde huwen. In februari 2011 zocht u met enkele familieleden de familie van (M.K.K.) op in Dar es Salaam. U ontmoette haar oom, (J.M.), en ook een voor u onbekende imam. De familie van (M.K.K.) zei u dat u zich moest bekeren tot de islam, hetgeen u weigerde. Ze vroegen u niet meer terug te komen. (M.K.K.) ging niet akkoord met haar familie en zei dat ze zich in het geheim zou bekeren. In maart 2011 begon (M.K.K.) naar uw kerk te gaan en in april 2011 werd zij gedoopt. Op 1 mei 2011 huwde u met (M.K.K.). Haar familie was niet aanwezig, maar wel enkele vrienden van (M.K.K.). Een week later werden u en (M.K.K.) bedreigd door de imam en andere voor u onbekende personen, van wie u vermoedde dat het familieleden van (M.K.K.) waren. Er werd u gezegd uw echtgenote te verlaten, zoniet zou u gedood worden. Uw woonplaats was hen echter onbekend, gezien ze u nooit opzochten. U was bezorgd, maar u wist niet wat te doen. Op 12 februari 2012 werd uw dochter, (J.D.M.), geboren. Jullie werden soms één keer per week telefonisch bedreigd, soms gingen er twee maanden voorbij. Uw echtgenote zei soms aan de telefoon dat jullie niet meer in de hoofdstad verbleven. In juni 2011 en in oktober 2011 was u naar het politiebureau van Kawe geweest om de dreigtelefoons aan te geven. Maar volgens u nam de politie uw aangifte niet ernstig. Op 5 maart 2013 ging u opnieuw naar het politiebureau, gezien u nu soms tot drie keer per week werd gebeld. De politie zei u opnieuw dat ze het zouden onderzoeken. U dacht er niet over na om Dar es Salaam te verlaten, gezien u er een bedrijf had. Om diezelfde reden wijzigde u evenmin uw telefoonnummer. Uw pastoor drong aan om naar de politie te gaan. Op 10 augustus 2013 keerde u terug van uw zaak naar huis met de bus. U werd ontvoerd door vier mannen die u bedreigden met een mes. U werd naar een voor u onbekende plaats gebracht. Ze zeiden u dat u niet wou luisteren en u herhaaldelijk werd gezegd uw echtgenote met rust te laten. U zou onthoofd worden. U huilde en u zei hen dat u uw echtgenote zou verlaten. Er werd u echter gezegd dat u genoeg kansen had gekregen. Een man zei u dat u niet verdiende om te sterven en dat hij u zou helpen te ontsnappen. Op 12 augustus 2013 nam hij u mee naar buiten en zei u dat u zich diende schuil te houden met uw echtgenote. U ging terug naar huis. Uw echtgenote vroeg u waarom u uw telefoon had uitgezet. U legde haar uit wat er met u was gebeurd. U zei haar dat u naar Arusha zou gaan en er een huis zou huren. Uw echtgenote vroeg u iets te laten weten wanneer u er zou aankomen. U nam op 13 augustus 2013 de bus naar Arusha. Op de bus ontmoette u een heer, (P.). U vertelde hem wat er was gebeurd. Hij zei dat hij u zou helpen en nam de nodige regelingen opdat u het land zou kunnen verlaten. Jullie gingen naar Nairobi (Kenya). Op 19 augustus 2013 begaf u zich naar de ambassade en verkreeg u, met de hulp van (P.), een visum voor Griekenland. Op 4 september 2013 reisde u per vliegtuig vanuit Nairobi, onder begeleiding van (P.), naar Athene, Griekenland, alwaar jullie diezelfde dag aankwamen. U maakte gebruik van uw eigen paspoort. Op 16 september 2013 reisde u naar België, alwaar u op diezelfde dag asiel aanvraagde. U had telefonisch contact met uw echtgenote. Zij vertelde u dat zij nog verschillende keren telefonisch werd bedreigd. Haar familie zou haar ook gebeld hebben om haar te ontmoeten, hetgeen ze weigerde. Een maand en enkele weken gelden zou zij zich naar het politiebureau van Kawe hebben begeven om deze bedreigingen aan te geven. De politie had haar verteld dat ze het zouden onderzoeken. Twee maanden geleden zei uw echtgenote u dat ze de woning wou verlaten, maar u vroeg haar om te blijven, gezien u anders niet zou weten waar ze zich zou bevinden. Sedert drie of vier weken heeft u geen telefonisch contact meer met uw echtgenote en weet u niet waar zij zich zou bevinden. Uw echtgenote heeft uw documenten opgestuurd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: tien foto's van het huwelijk met uw echtgenote; het doopcertificaat in hoofde van (M.K.K.); een huwelijkscertificaat; een kopie van de identiteitspagina van uw paspoort; een certificaat van lidmaatschap van de Tanzania Muslim Students and Youth Association in hoofde van (M.K.K.); twee internetartikelen en twee omslagen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht, nadat u problemen kreeg omwille van uw huwelijk met een moslima, (M.K.K.), die zich bekeerde tot het christendom.

Met betrekking tot de bedreigingen die ten aanzien van u en uw echtgenote werden geuit, kunnen volgende ernstige bedenkingen worden gemaakt.

In de eerste plaats kon u weinig concrete en tastbare aanwijzingen geven met betrekking tot de identiteit van de personen die u zouden hebben bedreigd en ontvoerd. U verklaarde dat u en uw echtgenote een week na jullie huwelijk een dreigtelefoon kregen (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd wie u opbelde, zei u de imam, maar de naam van deze imam kon u niet geven (gehoorverslag, p. 8), alhoewel er toch zou verwacht worden dat uw echtgenote op de hoogte zou zijn van de naam van de imam. U zei ook dat "anderen" u belde, maar dat u hun namen niet kent en ze enkel zeiden dat ze "moslims"

waren (gehoorverslag, p. 8). Gevraagd of u de namen van uw ontvoerders kent, ontkende u dit en zei dat ze enkel hadden gezegd dat ze "moslims" waren (gehoorverslag, p. 9). Gevraagd of er enige band was tussen uw ontvoerders en de familie van uw echtgenote, zei u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 9), terwijl er toch zou verwacht worden dat u op zijn minst hier naar gepolst zou hebben bij de man die u liet ontsnappen. U beweerde verder dat de familie van uw echtgenote haar bleef boodschappen sturen na uw vertrek uit uw land van herkomst (gehoorverslag, p. 10) en dat er nog steeds telefonisch doodsb bedreigingen ten aanzien van haar werden geuit (gehoorverslag, p. 3). Gevraagd wie haar dan belde, zei u dat uw echtgenote u dit niet zei en u het bijgevolg niet weet. U voegde er aan toe dat het ook om familieleden gaat (gehoorverslag, p. 3). Gevraagd over welke familieleden dit dan wel ging, zei u dat uw echtgenote dit niet heeft gezegd en ze hun namen niet zeggen. Gevraagd hoe uw echtgenote dan kan weten dat het om familieleden gaat, zei u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 3). Gelet op uw onwetendheid omtrent de identiteit van uw belagers, is het weinig aannemelijk dat u nooit de verwanten van uw echtgenote ging opzoeken gedurende al die tijd (zie ook infra) dat u werd bedreigd om tot enige oplossing te komen, minstens om zekerheid te verkrijgen dat zij het waren die u bedreigden (gehoorverslag, p. 8). U stelde dit niet te hebben gedaan omdat de familie van uw echtgenote u had gezegd dat u nooit meer terug moest komen en voor hen de oplossing was dat u zich zou bekeren of uw echtgenote zou verlaten (gehoorverslag, p. 8), hetgeen een weinig afdoende verantwoording vormt om zelfs geen poging te hebben ondernomen om tot een oplossing te komen met uw schoonfamilie (indien zij het werkelijk waren die u en uw echtgenote bedreigden). Te meer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt, dat problemen omwille van bekering tot het christendom beperkt blijven tot een louter familiaal probleem, dat op het niveau van de familie wordt geregeld en niet van die aard is dat het de bekeerde ertoe zou noodzaken zijn of haar land van herkomst te verlaten omdat zijn of haar leven in gevaar zou zijn.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u opmerkelijk weinig haast maakte om deze bedreigingen te ontlopen of te vermijden. U legde in dit verband wel erg weinig aannemelijke verklaringen af. U stelde dat u een week na uw huwelijk (dat plaatsvond op 1 mei 2011) een dreigtelefoon kreeg (gehoorverslag, pp. 7 en 8). U maakte nog gewag van dreig telefoons in 2013, tot zelfs drie keer in de week (gehoorverslag, p. 8). Gevraagd waarom u (en uw echtgenote) dan niet jullie telefoonnummers wijzigden, zei u dat het om een zakentelefoon ging, waardoor het dus niet makkelijk was om deze te veranderen (gehoorverslag, p. 8). Nochtans stelde u later tijdens hetzelfde gehoor dat u na uw ontvoering op 10 augustus 2013 uw telefoonnummer bij uw terugkeer wijzigde (gehoorverslag, p. 9). Het is weinig aannemelijk dat u twee jaar zou hebben gewacht om uw telefoonnummer te wijzigen, te meer daar u tot twee keer toe stelde dat uw belagers niet wisten waar u verbleef (gehoorverslag, pp. 8 en 11), waardoor er zou verwacht worden dat het wijzigen van uw telefoonnummer voldoende zou zijn om de dreigementen te doen ophouden. Overigens is het weinig geloofwaardig dat uw belagers gedurende twee jaar niet zouden weten waar u verbleef met uw echtgenote, maar wel wisten waar u van de bus stapte op weg naar huis om er u te ontvoeren (gehoorverslag, p. 9). Verder maakte u evenmin aannemelijk dat uw probleem met de familie van uw echtgenote en "andere moslims" het lokale niveau zou overstijgen en u zich niet elders (dan in Dar es Salaam) zou kunnen vestigen om uw belagers te ontlopen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u niet overwogen hebt om u elders in uw land te vestigen met uw echtgenote, antwoordde u dat er overal moslims zijn in Tanzania en u ook een bedrijf had in Dar es Salaam (gehoorverslag, p. 8), hetgeen geen overtuigende argumenten zijn, gezien u wel in staat bleek te zijn uw land van herkomst te verlaten en asiel te vragen in België, hetgeen eveneens inhield dat u uw bedrijf achterliet. Pas na uw ontvoering en ontsnapping bleek u dan toch bereid te zijn om naar Arusha te verhuizen, maar liet u zich overtuigen door (P.) om uw land van herkomst te verlaten (gehoorverslag, pp. 5 en 9). U kon bijgevolg niet aannemelijk maken waarom u, om aan de eventuele bedreigingen van uw belagers te ontkomen, uw leven niet in een ander deel van Tanzania zou kunnen verderzetten met uw echtgenote. U bleek immers niet onbemiddeld te zijn, gezien zowel u als uw echtgenote een eigen zaak hadden (gehoorverslag, p. 4). U haalde ook niet aan door de politie te worden gezocht. Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat uw echtgenote na uw vertrek uit uw land van herkomst in september 2013 nog tot drie – vier weken voor het gehoor op het Commissariaat-generaal op 14 januari 2014 in jullie woning in Mbezi Beach verbleef (gehoorverslag, p. 3), hetgeen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten onderuit haalt. Gevraagd of de familie van uw echtgenote haar na uw vertrek uit uw land van herkomst opzocht, liet u dit merkwaardig genoeg in het midden en zei u dit niet goed te weten, gezien uw echtgenote alleen sprak van [dreig-]telefoontjes (gehoorverslag, p. 3).

Ten derde dient eveneens te worden vastgesteld dat ook uw belagers opmerkelijk weinig haast maakten om hun dreigementen ten uitvoer te brengen ten aanzien van u en zeker ten aanzien van uw echtgenote. U stelde dat uw echtgenote haar familie in **januari 2011** op de hoogte bracht van haar voornemen met u te huwen (gehoorverslag, p. 6). U vervolgde dat u de familie van uw

echtgenote ontmoette in **februari 2011**, waarbij zij u vroegen om u te bekeren tot de islam, hetgeen u weigerde (gehoorverslag, p. 7). Op **1 mei 2011** huwde u, aldus uw verklaringen, met uw echtgenote (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd of de familie van uw echtgenote op de hoogte was van dit huwelijk, ontkende u dit en voegde u er aan toe dat slechts enkele van haar vrienden wisten dat jullie zouden huwen (gehoorverslag, p. 7). Een week na uw huwelijk werd u er mee bedreigd de relatie stop te zetten (gehoorverslag, p. 8). Indien de familie van uw echtgenote (of "andere moslims") werkelijk gekant zou zijn tegen deze verbintenis, zouden zij geen vier maanden gewacht hebben om u te bedreigen en dit pas na uw huwelijk, laat staan geen twee jaar gewacht hebben om hun bedreigingen ten uitvoer te brengen, gezien u stelde pas op **10 augustus 2013** te zijn ontvoerd (gehoorverslag, pp. 8 en 9). Dit is niet aannemelijk.

Verder dient eveneens te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de ernst van de door u geopperde vrees voor vervolging, nu blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten zonder uw echtgenote, terwijl zij het is die zich nota bene heeft bekeerd.

U haalde aan uw land van herkomst te hebben verlaten na te zijn bedreigd omwille van uw huwelijk met een moslima, (M.K.K.), die zich bekeerde tot het christendom. U beweerde herhaaldelijk dat ook zij werd bedreigd omwille van haar bekering (gehoorverslag, pp. 3 en 8). Ten gevolge van deze bedreigingen en ontvoering verliet u uw land van herkomst om u naar België te begeven en er internationale bescherming te vragen. U liet uw vrouw (en dochter) in Tanzania achter. Gevraagd waarom u uw echtgenote achterliet, stelde u dat u uw familie niet kon meenemen, gezien u niet wist naar waar u ging en uw echtgenote ook een baby had (gehoorverslag, p. 9). Gevraagd of het dan niet (meer) riskant was om haar achtergelaten, te meer zij het was die zich had bekeerd, zei u dat u verward was en u er wel aan dacht op de bus, maar u in de war was (gehoorverslag, p. 9). De vaststelling dat u uw land van herkomst heeft verlaten zonder uw echtgenote en zonder zelfs maar minstens een andere plaats te hebben gezocht in Tanzania voor u en uw echtgenote waar u veilig zou zijn voor de bedreigingen van haar familie of "ander moslims", doet in ernstige mate afbreuk aan het doorleefd karakter van uw relaas.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De identiteitspagina van uw paspoort betreft slechts een kopie. Fotokopieën zijn gemakkelijk te vervalsen met allerhande knip- en plakwerk en hebben bijgevolg geen bewijswaarde. Het door u voorgelegde doopcertificaat in hoofde van (M.K.K.) toont aan dat zij werd gedoopt, maar is geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van haar bekering en huwelijk met u. Hetzelfde geldt voor het door u voorgelegde certificaat van lidmaatschap van de Tanzania Muslim Students and Youth Association in hoofde van (M.K.K.). Het door u voorgelegde huwelijks-certificaat vormt een aanwijzing van uw huwelijk met (M.K.K.), hetgeen op zich niet ter discussie staat in voorliggende beslissing. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde foto's met betrekking tot uw huwelijk, in zoverre foto's bewijswaarde kunnen hebben, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De twee internetartikelen betreffen algemene informatie betreffende de situatie in uw land van herkomst, maar deze tonen geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en hiertoe blijft u in gebreke. De twee door u voorgelegde omslagen tonen enkel aan dat er documenten vanuit Tanzania naar België werden opgestuurd. U legde geen enkel ander authentiek document neer ter staving van uw identiteit of reisweg. U bleef overigens erg vaag over (P.), die u zou geholpen hebben uw land van herkomst te verlaten. Zo wist u niet te preciseren wat zijn volledige naam was, hoeveel hij voor uw reis heeft betaald en wat zijn beroep is (gehoorverslag, p. 5), hetgeen opnieuw een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas inhoudt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker kan inderdaad geen nadere gegevens verstrekken omtrent de mensen die hem bedreigden, nu hij gewoonweg niet weet wie dit was aangezien zij zich enkel voorstelden als “moslims”. Aangezien hij meerdere malen klacht indiende bij de politie, ging hij ervan uit dat de politie hiernaar onderzoek zou doen. Het is bovendien inherent aan telefonische bedreigingen dat deze geuit worden door onbekenden die zich uiteraard niet voorstellen.

Op het ogenblik van zijn ontvoering en vrijlating was verzoeker doodsbenaauwd. Zijn enige zorg was de plaats waar hij werd vastgehouden, onmiddellijk te verlaten omdat hij vreesde dat de andere ontvoerders mogelijks op de proppen zouden komen en hem opnieuw zouden vasthouden en uiteindelijk onthoofden. Verzoeker had twee volle dagen geleefd met het idee dat hij een paar dagen later zou worden onthoofd en was ervan overtuigd dat hij niet lang meer te leven had. Op het moment van ontsnapping had hij geenszins zin om te “socializen” met de ontvoerder en deze te ondervragen over wie achter de ontvoering zat en of zijn schoonfamilie hier iets mee te maken had. De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met zijn geestestoestand wanneer hij werd vrijgelaten.

Verder legde verzoeker uit dat zijn schoonfamilie hem tijdens hun ontmoeting in februari 2011 duidelijk had gemaakt dat hij nooit meer moest terugkomen indien hij zich niet tot de islam zou bekeren. Het had dan ook geen zin om zijn schoonfamilie te contacteren. Ook (M.K.K.) overtuigde hem ervan dat het contacteren van haar familie enkel zou leiden tot meer problemen.

Waar verweerder verwijst naar informatie waaruit blijkt dat problemen omwille van de bekering tot het christendom beperkt blijven tot een louter familiaal probleem, voert verzoeker aan dat dit louter algemene informatie betreft, die niet kan toegepast worden op zijn individueel dossier. Hij werd wel degelijk genooddaakt zijn hebben en houden achter te laten omwille van het risico gedood te worden. Onder verwijzing naar een internetartikel wijst verzoeker erop dat er in Tanzania zich wel degelijk een probleem stelt tussen christenen en moslims en dat het islamitisch fundamentalisme in Tanzania aan een opmars bezig is.

Vervolgens stelt verzoeker dat het voor hem inderdaad zeer moeilijk was om zijn telefoonnummer te veranderen nu hij dit gebruikte voor zijn zaken en al zijn zakenpartners en klanten dit nummer hadden en het dus ook geprint was op zijn businesskaartjes. Pas wanneer hij na zijn ontvoering moest vaststellen dat de dreigementen ernstig te nemen waren en hij zijn woonplaats moest verlaten, ging hij over tot een wijziging van zijn telefoonnummer. Door het verlaten van Dar Es Salaam kon hij bovendien zijn zaak niet verder uitbaten, zodat een wijziging van zijn telefoonnummer minder repercussies met zich meebracht.

Dat zijn belagers gedurende twee jaar niet weten waar hij met zijn gezin woonde, maar wel wisten waar hij op weg naar zijn huis van de bus stapte om hem te ontvoeren, is volgens verzoeker goed mogelijk daar de ontvoerders uiteindelijk zijn zaak hadden kunnen opsporen en hem vandaar gevolgd zijn om hem ergens onderweg te ontvoeren.

Waar gesteld wordt dat zijn problemen het lokale niveau niet overstijgen en dat hij zich elders zou kunnen vestigen, voert verzoeker aan dat hij in Dar Es Salaam een bedrijf had en dat, indien hij zich elders in Tanzania zou vestigen, zijn zaak eveneens zou verhuizen, in welk geval zijn belagers hem zouden kunnen terugvinden via de contactgegevens op de website van zijn bedrijf. Moslims vormen in Tanzania bovendien de meerderheid en zijn schoonfamilie had de steun van minstens één imam, zodat het via de connecties van deze laatste niet zo moeilijk zou geweest zijn om verzoeker en zijn gezin elders in Tanzania te traceren. Door zijn vlucht naar België heeft hij uiteindelijk zijn bedrijf moeten achterlaten, hetgeen volgens hem juist de ernst van zijn asielrelaas onderstreept.

Dat zijn echtgenote nog een tijd in de gezinswoning in Mbezi Beach verbleef na zijn vertrek in september 2013, tracht verzoeker te verklaren door erop te wijzen dat zijn aanvankelijk plan erin bestond naar Arusha te gaan en daar zo spoedig mogelijk een woning te huren en zijn gezin te laten overkomen en dus geenszins om Tanzania te verlaten. Hij wou aanvankelijk eerst zichzelf en zijn gezin veilig stellen om dan te beslissen hoe het nu verder moest met hun leven en of zij al dan niet nog veilig verder in Tanzania konden blijven wonen. Verzoekers belagers waren bovendien nog steeds niet op de hoogte van zijn woonplaats, zodat zijn echtgenote nog even veilig in de gezinswoning kon vertoeven.

Dat zijn belagers weinig haast maakten, wijdt verzoeker aan het feit dat zij niet wisten waar hij en zijn gezin woonden. Het is bovendien niet duidelijk of de ontvoerders wel banden hadden met zijn schoonfamilie. Mogelijks hadden zij pas veel later vernomen dat (M.K.K.) zich had bekeerd omwille van verzoeker en wilden zij hem een lesje leren om zo een voorbeeld te stellen voor de gemeenschap wat er kon gebeuren wanneer men zich tot het christendom bekeerde.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt aangetast omdat hij zijn echtgenote in zijn land van herkomst achterliet, terwijl zij net degene is die zich bekeerde, voert verzoeker aan dat hij in eerste instantie van plan was naar Arusha te gaan en zijn gezin te laten overkomen. Omdat zijn dochter toen nog een baby was, was dit niet onmiddellijk mogelijk. Uit zijn ontvoering blijkt bovendien dat de belagers het op hem en niet op (M.K.K.) gemunt hadden. Het is meer dan waarschijnlijk dat de familie van (M.K.K.), indien zij achter zijn ontvoering zaten, hun dochter niet wilden verliezen en zij ervan uitgingen dat zij zich mogelijks opnieuw tot de islam zou bekeren indien verzoeker van het toneel verdwenen was. Verzoeker werd immers verantwoordelijk geacht voor haar bekering.

Verder wijst verzoeker erop dat hij zijn paspoort aan (P.) heeft moeten afgeven en aangezien deze verzoeker belangeloos geholpen heeft, wou hij hiervan geen probleem maken. De kopie van zijn paspoort is minstens enige indicatie van zijn identiteit. Het doopcertificaat en het certificaat van lidmaatschap van de *Tanzania Muslim Students and Youth Association* van (M.K.K.) bewijzen dat zij moslim was en zich bekeerde tot het christendom. Dat verzoeker geen kennis heeft van een aantal zaken betreffende (P.) bevestigt zijn verhaal dat hij (P.) toevallig heeft leren kennen op de bus naar Arusha.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een originele krant neer met twee artikelen over zijn relaas, voorzien van een Franse vertaling en de envelop waarmee de krant naar hem werd opgestuurd.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker preciseert niet welke bepaling van artikel 49 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.4. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook evenmin dienstig aangevoerd.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het is opmerkelijk dat verzoeker er doorheen zijn asielrelaas niet in slaagt de identiteit van de personen die hem zouden hebben bedreigd en ontvoerd, in enige mate te concretiseren. Dat verzoeker klacht indiende bij de politie en bijgevolg verwachtte dat de politie onderzoek zou doen naar de identiteit van deze personen, valt niet te rijmen met zijn verklaring dat de politie volgens hem toch niets doet voor christenen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zelf concrete pogingen zou ondernemen om de identiteit van de personen die hem bedreigden en ontvoerden, te achterhalen. Dat verzoeker zelfs geen poging ondernam om bij de familie van zijn echtgenote te informeren of zij eventueel achter de bedreigingen schuilden en desnoods een oplossing te onderhandelen (gehoorverslag CGVS, p. 8), doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dat zijn schoonfamilie in februari 2011 zou gezegd hebben dat hij niet meer moest terugkomen omdat hij zich niet tot de islam wilde bekeren, is geen afdoende verklaring voor verzoekers passieve houding, mede in acht genomen dat zijn echtgenote ook door deze dreigementen werd geconfronteerd met verzoekers problemen.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt immers dat problemen omwille van een bekering tot het christendom beperkt blijven tot de familiale sfeer en op het niveau van de familie worden geregeld en dus geen aanleiding geven voor de bekeerde om te vrezen voor zijn of haar leven. Het internetartikel waarnaar verzoeker verwijst, beschrijft louter enkele individuele gevallen van gewelddadige acties. Echter, ook in verweerders informatie komen zulke gevallen ter sprake. Desalniettemin betekent dit niet dat het voorkomen van sporadische gevallen van geweld tussen moslims en christenen in Tanzania ertoe leidt dat het onjuist is dat een bekering van de islam naar het christendom veelal een familiaal geschil oplevert dat op familiaal niveau wordt opgelost. Bijgevolg toont verzoekers artikel niet aan dat verweerders uitgebreid gedocumenteerde informatie onjuist of achterhaald is. Dat verzoekers echtgenote hem ervan overtuigde dat het contacteren van haar familie tot meer problemen zou leiden, is een loutere *post factum*-verklaring. Bovendien is deze verklaring niet in overeenstemming met voormelde informatie waaruit blijkt dat problemen omwille van een religieuze bekering op familiaal niveau worden opgelost. Dat bij het oplossen van zulke problemen aanvankelijk bijkomende strubbelingen kunnen ontstaan, is inherent aan een onderhandelingsproces.

Verder is het tevens opmerkelijk dat verzoeker pas na zijn ontvoering op 10 augustus 2013 zijn telefoonnummer wijzigde, terwijl de dreig telefoons reeds zouden begonnen zijn een week na het huwelijk op 1 mei 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8 en 9). Dat verzoeker dit telefoonnummer ook voor zijn zaak gebruikte, is hiervoor geen aannemelijke verklaring. Immers, indien deze dreig telefoons werkelijk dermate belastend waren voor verzoeker en zijn gezin, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zijn telefoonnummer zou wijzigen en zich de kleine moeite zou getroosten om zijn zakenpartners en cliënteel van deze wijziging op de hoogte te brengen. Dit klemt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift bevestigt dat zijn belagers niet wisten waar hij woonde. In dit kader is het bovendien ongeloofwaardig dat zijn belagers wel wisten waar verzoeker de bus nam en hem op die plek konden ontvoeren, doch niet wisten waar hij woonde. Dat zijn ontvoerders zijn zaak hadden kunnen opsporen en hem vandaar gevolgd zijn om hem ergens onderweg te ontvoeren, is een loutere *post factum*-verklaring, die er duidelijk op gericht is om slechts de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Bovendien blijft het dan nog steeds vreemd dat de ontvoerders hem niet eerst volgden tot aan zijn woning om zodoende zijn adres te kennen. Dit klemt des te meer daar deze gebeurtenissen zich in 2013 afspeelden en verzoeker reeds in mei 2011 – twee jaar eerder – trouwde. Tevens is het opmerkelijk dat verzoeker stelde dat hij na zijn ontvoering zijn telefoonnummer wijzigde, doch dat hij via contact vanuit België met zijn echtgenote vernam dat zij (nog steeds) dreig telefoons ontving (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Verder voert de bestreden beslissing terecht aan dat verzoeker zich eventueel elders in Tanzania had kunnen vestigen om aan de bedreigingen te ontkomen. Het was immers zijn aanvankelijk plan om naar Arusha te verhuizen met zijn gezin en louter door een toevallige ontmoeting met (P.) op de bus op weg naar Arusha zou verzoeker plots zijn land verlaten en internationale bescherming aanvragen in België. Dat “zijn schoonfamilie de steun van minstens één imam [had], zodat via deze laatste zijn connecties het niet zo moeilijk zou geweest zijn om verzoeker en zijn gezin elders in Tanzania te kunnen traceren”

is slechts een blote bewering. Immers, de Raad ziet niet in hoe één imam – waarvan verzoeker zelfs de naam niet kent (gehoorverslag CGVS, p. 7) – ertoe in staat zou zijn om verzoeker en zijn gezin eender waar in Tanzania te traceren, wanneer verzoekers belagers er zelfs ruim twee jaar na het huwelijk niet in zouden slagen om verzoekers woonplaats te achterhalen. Daarenboven is verzoeker zelfs niet eens zeker of zijn belagers wel banden hadden met zijn schoonfamilie (verzoekschrift, p. 7). Dat verzoeker zijn gezin en zijn zaak achterlaat en alleen naar een voor hem vreemd land reist omwille van het advies van een voor hem vreemde man – (P.) – die hij toevallig op de bus ontmoette, terwijl hij aanvankelijk het plan had om naar Arusha te gaan, daar een huis te huren en de rest van zijn gezin te laten overkomen (gehoorverslag CGVS, p. 9), is dermate tegenstrijdig dat in hoge mate afbreuk wordt gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Ook de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte, terwijl zijn echtgenote, die de persoon is die zich bekeerde, in de gezinswoning in Mbezi Beach achterbleef, is pertinent. Dat verzoeker en niet zijn echtgenote het mikpunt was van zijn belagers, is niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn echtgenote ook na zijn vertrek nog telefonisch bedreigd werd met de dood (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Het geheel aan bovenstaande vage, ongeloofwaardige en incoherente verklaringen maakt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielrelaas.

De documenten die verzoeker neerlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), kunnen hieraan niets wijzigen. De identiteitspagina van zijn paspoort betreft slechts een kopie en kopieën zijn via allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren. Het doopcertificaat en het certificaat van lidmaatschap van de *Tanzania Muslim Students and Youth Association* in hoofde van (M.K.K.) tonen enkel aan dat (M.K.K.) gedoopt is en lid was van een islamitische studenten- en jongerenorganisatie, doch zijn geen bewijs van de ingeroepen vervolgingsfeiten omwille van haar bekering en haar huwelijk met verzoeker. Het huwelijkscertificaat toont enkel aan dat verzoeker en (M.K.K.) gehuwd zijn, net als de foto's van dit huwelijk. De internetartikelen bevatten slechts algemene informatie, doch verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. De omslagen tonen enkel aan dat er documenten van Tanzania naar België zijn opgestuurd. Wat de ter terechtzitting neergelegde krant betreft, dient opgemerkt dat hieruit enkel kan worden afgeleid dat er over verzoeker in een krant een artikel verschenen is doch dat dit niet betekent dat het erin vervatte relaas met de waarheid overeenstemt. Dit klemt eens te meer daar erin vermeld wordt dat verzoeker met zijn echtgenote gehuwd zou zijn in mei 2012, terwijl hij op het CGVS consequent verklaarde gehuwd te zijn in mei 2011. Verzoeker kon ter terechtzitting evenmin verklaren waarom hij geen contact opnam met de krant teneinde informatie over de oorzaak en beweegredenen van deze publicatie te bekomen; zijn ingeroepen vrees om de krant te contacteren kan niet worden aanvaard aangezien hij zich immers buiten zijn land van herkomst bevindt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS